

færdige de Bevillinger, som skulle meddeles dem, der vilde erhverve Ret til at handle med Brændevin, uden at der i saadan Henseende var meddeelt denne Embedsmand nogen bestemt Regel. Jeg troer ikke, at der udfordres videre Regler for Udøvelsen af den Bemyndigelse, som Lovudkastet saaledes tillægger Amtmanden, end dem, som Handelsloven og denne Lov indeholde. Derfor den ærede Landstingsmand ikke har meent, at der skulde meddeles Amtmanden en bestemt Formular for Bemyndigelsen, troer jeg ikke, at der behøves Andet end det, der staar i selve Loven, nemlig: at Amtmanden skal meddele Bemyndigelse til at handle med Brændevin til dem, som efter de øvrige Lovgivningsregler ere berettigede til at forlange sig saadan Bevilling meddeelt.

Drejer: Jeg har ikke meent, at Amtmanden skulde meddeles en Formular, hvor efter Bevillinger skulde udstedes, men jeg har troet, at forsaavidt det kunde lade sig gøre, vilde det være ikke blot hensigtsmæssigt i Almindelighed for Befolkningen, men endog maafee kunne medføre en vis Tilfredsstillelse for vedkommende Amtmand selv at have idetmindste en Ankynding af de Grundsætninger, som han specielt skulde følge ved Afgjørelser i disse Forhold. Naar det er anført af den ærede Landstingsmand, at det var tilstrækkeligt at have de Regler, som Handelslovgivningen i disse Forhold afgiver, maa jeg tilføje, at Udtrykket „kan meddele“ gjør det hele Forhold mere ubestemt; det giver udtrykkeligt tilkjende, at det ene og alene beroer paa den personlige Opfattelse af det specielle Tilfælde som gjør sig gjældende hos vedkommende Amtmand. Jeg skal gjerne indrømme, at det er vanskeligt at kunne opstille Noget, som hverken synes for Meget eller for Lidet; men jeg har dog troet, at der kan være Spørgsmaal om, hvorvidt en nærmere Betegnelse af visse Grundsætninger for Meddelelsen kunde være ønskelig og udførlig.

Justitsministeren: Det er naturligt, at naar der bliver Spørgsmaal om et Lovforflag med Hensyn til en Landsdeel som Færøerne, at da den Minister, som udarbejder og forelægger et saadant Forflag, søger saavidt muligt

at rette sig efter de Ønsker, der ere tilstede hos Befolkningen, naar disse Ønsker ikke ere af den Bestaaffenhed, at de gjøre noget Brud paa det System, som med Hensyn til saadanne Sager følges herhjemme, og dette har netop været Tilfældet med det foreliggende Udcast, da det, som bemærket af den ærede Landstingsmand for Færøerne, grunder sig i et temmelig udbredt Folkensyn paa Færøerne. Med Hensyn til Hovedtanken i Udcastet forekommer det mig heller ikke, at der er ytret Noget om, at det kunde være betænkeligt at gennemføre den. De Indvendinger, der ere fremkomne, angaae deels nogle specielle Punkter, som jeg nærmere skal omtale, deels det Punkt, hvorom der har været Dissens i Lagtinget, om nemlig den Halvdeel af Afgifter, der er bestemt at tilfalde Statskassen, ikke skulde fordeles mellem Sysselmændene som et Tillæg til deres Løn. I denne Henseende maa jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at saaledes som Udcastet er affattet, er det fuldkommen overensstemmende med de Regler, der for et lignende Tilfælde efter den nugjældende Næringslov følges hernebe, idet Halvdelen kommer Kommunen til gode, og Halvdelen Staten, hvilket jo ogsaa er gjort gjældende i Udcastet. Det forekommer mig derfor ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at adoptere den Regel, at den Afgift, der er bestemt for Statskassen, aldeles skal undrages denne og fordeles mellem Sysselmændene. Forsaavidt disse Mænds Stilling ved en nøiere Undersøgelse skulde findes at være af den Bestaaffenhed, at de trænge til en Lønningsforhøjelse, har man to Veie at gaae, enten at forelægge en særskilt Lov om, at Staten skal udrede dette Tillæg, eller at betragte det som en communal Sag, hvilket Sidste saa meget mindre kan være betænkeligt, som Amtsfattigkassen paa Færøerne ved denne Lov faaer en ganske uventet Indtægt af Halvdelen af disse Gebyrer og Afgifter, hvormed man kan komme Sysselmændene til Hjælp. Hvad de mere specielle Punkter angaaer, kan jeg, naar den ærede 1ste Landstingsmand for Høi Ræds (Drejer) har henledet Opmærksomheden paa, at der skulde være noget Utvetyligt i § 2, ganske henholde mig til, hvad den ærede Landstingsmand for Færøerne (Dahlrup) i den Hen-